

လွန်းထားထား

ဆေးတက္ကသိုလ်

ပျံသာပျံပါ

ပန်းပွင့်ကလေးတွေရဲ့ သတ္တိဟာ . . .

ဘယ်လိုပဲ ခြွေခွေးခံရ . . .

မြေခ,ရပါစေ . . .

မွေးရနံ့ကိုတော့ . . .

လွင့်ပြယ်မခံဘဲ . . .

ဆက်လက်မွေးပျံ့

နိုင်စွမ်းရှိတတ်တယ် . . .။

ငှက်ကလေးတွေရဲ့ သတ္တိဟာ . . .

ဘယ်လောက်ပဲ . . .

ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ရပါစေ . . .

တောင်ပံတွေ ချိုးခြေခံလိုက်ရပါစေ . . .

ပျံသန်းနိုင်စွမ်းကိုတော့ . . .

ထိခိုက်မခံဘဲ . . .

ဆက်လက်ပျံသန်းနိုင်စွမ်း ရှိတတ်ပါတယ် . . .။

မိန်းကလေးတွေရဲ့ သတ္တိဟာ ...

ဘယ်လောက်ပဲ နာကျင်ထိခိုက် လဲပြီပါစေ ...

အိပ်မက်တွေကို မပျက်ပြယ်စေဘဲ ...

ရည်ရွယ်ရာလမ်းကို

ဆက်လျှောက်နိုင်စွမ်းရှိတတ်ပါတယ် ...။

ပျံသာ ပျံပါ ...

ငှက်ကလေးရေ ...

ပျံသာပျံပါ ... ဒဏ်ရာများ မြှောင်နဲ့

မင်းအတောင်တွေ ဖွာစုတ်လည်း ...

ကြောက်ရွံ့တွန့်ဆုတ် ... အရှုံးမပေးနဲ့

လက်မှိုငြင်ချ ... မြေသို့ မခပါနဲ့ ...။

ပျံရင်း ပျံရင်း ... ဒဏ်ရာတွေ အသားမာတက်လို့

မင်းအတောင်ပံတွေ သန်စွမ်းမာကျောလာလိမ့်မယ် ...။

ပျံသာပျံပါ ...

ပျံရင်း သင်ယူရင်း

မင်းအစွမ်းတွေ ပြည့်လာလိမ့်မယ် ...။

အချိန်တန်ရင် ...

မြေပြင်ဆီသို့ တစ်ချက်ငဲ့လို့

မင်း ကြည့်မိလျှင် ... ပုံပြင်တစ်ခုလို

မင်းကိုယ်တိုင်တောင် မယုံနိုင်မယ့်

ခရီးတစ်ခု မင်းဖြတ်သန်းပြီးနေလိမ့်မယ် ...။

ငှက်ကလေးရေ ...

ပျံသာပျံပါ ...

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ပေါ့ ...။ ။

တချို့သောဘဝတွေ ...

ဇိမ်ခံသဘောကြီးပေါ်မှာ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့

ကြော့ကြော့မော့မော့ လေညင်းခံထွက်နေသလိုမျိုး ...

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မပူမပင် မကြောင့်မကြ ...

လိုတရ ပြည့်စုံလွန်းတယ် ...။

တချို့ဘဝတွေ ကျပြန်တော့လည်း ...

မုန်းတိုင်းထဲမှာ တလူးလူးလွန့်လွန့် ရုန်းခါနေရတဲ့

လှေငယ်ကလေး မှောက်မသွားဖို့ ...

မာန်တင်း အံတင်းလို့ ...

လောကဓံနဲ့ မိတ်ဆွေတွေတောင်ဖြစ်လို့ . . . ။

တို့ ဘဝတွေကျတော့လည်း . . .

လက်ဗလာနဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲ အဆုံးအစမဲ့

ကူးခတ်နေရသူတွေ . . .

ဒီဘဝကနေ ဇိမ်ခံသဘောကြီးပေါ်ရောက်အောင်

ဘယ်လို ခရီးဆက်ကြမလဲ . . . ။ ။

၁

ကားမှန်ပြတင်းမှ ငေးကြည့်မိလျှင် . . . မြင်ကွင်းတွေ ရိပ်ခနဲ၊ ရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ စိမ်းစိုသော သစ်ပင်အုပ်တွေ၊ လူနေအိမ်ကလေးတွေ ဈေးဆိုင်တွေ၊ စက်ဘီးတွေ၊ လူတွေ၊ ကလေးတွေ၊ ခြောက်သွေ့သော ဖုန်ဝါဝါတွေ . . . ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆီ ဦးတည်လျက် တရိပ်ရိပ်ပြေး နေသော အဝေးပြေးကားကြီးပေါ်တွင် သူမတို့ သုံးယောက် ပါလာကြသည် မှာ အိပ်မက်တစ်ခု နှယ် . . . ။ မနေ့ညက စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းစွာ အိပ်လို့ ပင်မပျော်ခဲ့ . . . ။ တောင်တွင်းကြီးဆိုသော သူမတို့ ဇာတိ မွေးရပ်မြေသည် မယုံနိုင်စရာ ဟိုးအဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ ရန်ကုန်အိပ်မက်သည် သူမတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်၏ စိတ်အာရုံဝယ် မပီပိုးတဝါး ခပ်ပျပျမှုန်မှုန် ထင်လျက်။ မျက်လုံးအဝိုင်း သားဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြာခဏဆိုသလို လှမ်းကြည့်မိကြ၏။ မမနီကတော့ ဆိုးထားသောနှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ မျက်ခွံပြာပြာတွေနှင့် အိပ်မောကျလျက်။ ရွှေဝါရောင်ဆံ နွယ်များက မျက်နှာပေါ်သို့ ဝေ့ဝဲဖွာလန်ကျလို့ နေသည် ။ သူမတို့ အတွက်

က်တော့ မမနီသည် အထင်တကြီး ကိုးကွယ်ရာ သူရဲကောင်းပါပေ။ မမနီကို အထင်ကြီးစိတ်ချလို့ လည်း သူမတို့ သုံးယောက်ကို မိဘတွေက မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းတည်း။

ရွာမှာ တော့ မမနီသည် အထင်ကြီးစရာ ရွာတော်ပြန် နမူနာကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည် ။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်လောက်က စွန့်စားလမ်းဖောက်ကာ ရန်ကုန်သို့ ထွက်သွားခဲ့သူဖြစ်သည် ။ ခုတော့လည်း နာမည်ကြီး ဆိုင်ခွဲများ စွာ ဖွင့်ထားသော beauty saloon ကြီးတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာ အဆင့်တောင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ရွာသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာလျှင် တစ်ခေါက်တစ်မျိုး မရိုးနိုင်အောင် အသစ်အဆန်းတွေ ဝတ်စားဆင်ယင် ဆံပင်ကို ရွှေရောင်ဆိုးလျက် ဂါဝန်တို့ဖြင့် ပြန်လာရဲသူ ဖြစ်သည် ။ ရန်ကုန်ပြန်လက်ဆောင်တွေလည်း အများကြီးပါလာတတ်သလို မိဘတွေအတွက်လည်း ပိုက်ဆံတွေ အထပ်လိုက်ပါလာတတ်ပုံတို့ ကို သူမတို့ သုံးယောက် ဝမ်းပါးခဲ့ကြရသည် ။ မနီသည် သူမတို့ ထက် သုံးနှစ်သာကြီးသည် ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကာ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေရှာနိုင်ပြီမို့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် ရဲရင့် ဖျတ်လတ်လို့ နေပုံကို သူမတို့ မှာ အားကျရုံသာ တတ်နိုင်သည် ။ သူမတို့ လည်း မမနီလို ဖြစ်ချင်ကြ၏။

ဒီတစ်ခေါက်တော့ မမနီ ရွာပြန်လာချိန်မှာ စကားစသည် ။

"မိကာတို့ . . . နင်တို့ သုံးယောက် ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လိုက်လုပ်ပါလားဟဲ့။ ငါ့ဘော့(စ်)ကို ပြောပေးမယ်လေ။ သူက ငါ့ကို အရမ်းအားကိုးတာ။ ငါပြောရင် ရတယ်။ သူ့ဆိုင်တွေကလည်း တိုးချဲ့နေတာဆိုတော့ လူတွေအမြဲလိုနေတာ။ နင်တို့ အလုပ်သင်ဘဝနဲ့ အရင်စပေါ့။ ထမင်းကျွေးတယ်။ နေစရာ အဆောင်လည်း ပေးတယ်။ အလုပ်သင်ဘဝတော့ လခမပေးသေးဘူးပေါ့။ အောက်ခြေသိမ်းတွေ အကုန်လုပ်ရတယ်။ ဒါ

ပေမဲ့ အလုပ်စဝင်ခွင့်ရပြီဆိုတာနဲ့ လခရပြီ။ နင်တို့ က ဆယ်တန်းတွေ အောင်ပြီးသား၊ ဉာဏ်လည်း ကောင်းတာပဲဟာ။ တစ်လဆို ကောင်း ကောင်း တတ် သွားမှာ ပဲ။ ပြီးတော့ နင်တို့ သုံးယောက်စလုံး ငယ်ငယ် ချောချော၊ ရုပ်ရည်သန့်လေးတွေဆို ဧည့်သည် တွေက သဘောကျတယ် ။ အခွင့်အရေးပိုရတာပေါ့ဟာ။ ငါ့လိုပေါ့ . . . လှလှပပကလေး နေပြီး၊ ဆက်ဆံရေးကောင်းမယ်၊ ပြောတတ် ဆိုတတ်၊ အလိုက်သိမယ်ဆိုရင် လာထားပဲ . . ."

မမနီ ပြောသမျှ သူမတို့ မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားကလေးတွေဖြင့် သဘောကျရင်း ရန်ကုန် အိပ်မက်ကို မက်ခဲ့မိကြသည် ။ သူငယ်တန်းဘဝကတည်းက လည်ပင်းဖက်ကစားဖော်၊ တတွဲတွဲ မခွဲမခွာချစ်သော သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည် မို့ ရန်ကုန်ထွက်ဖို့ ကိုလည်း သုံးယောက်စလုံး မတိုင်ရ ပါဘဲ စိတ်ဝင်တစား ရှိမိကြသည် ။ မိဘတွေကို အသီးသီး နားပူ နားဆာဂျီတိုက်ကြသည် ။ အသက်လည်း ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီး၊ ဆယ်တန်းထိ အောင်ပြီးသားတွေမို့ အလုပ်လုပ်ချင်၊ ဝင်ငွေရှိချင်၊ မိဘတွေကို လုပ်ကျွေးချင်စိတ်သည် သူမတို့ သုံးယောက်စလုံး၏ ရင်တွင်းကိုယ်စီ၌ ကိန်းဝပ်သော ဆန္ဒပါပေ။ မမနီကလည်း အတိုက်အတွန်း၊ အပြောအဆို ကောင်းလှသူမို့ နောက်ဆုံးမှာ တော့ မိဘတွေက မတားမြစ်ရက်တော့ ချေ။ သူမတို့ ကလည်း ဇောထက်သန်ပြနေလေ တော့ မိဘတွေက စိတ်လျှော့ရသည် ။

"ကဲ ကဲ . . . ဒီလောက်တောင် လိုက်သွားချင်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်တားမလဲ။ လိုက်သွား ပေတော့။ အလုပ်ကိုသာ ကြိုးစားနော်။ မိဘမျက်စိအောက်က လွတ်ပြီဆိုတာနဲ့ ထင်ရာတော့ မစိုင်းကြနဲ့ နော်။ လိမ်လိမ်မာမာနေကြ။ အလုပ်ရှင်စကားလည်း နားထောင်။ အိမ်ကို ဖုန်းအမြဲဆက် ကြားလား"

အမေ့မှာ သံသည် သူမနားမှာ အနီးကပ် လာကပ်ပြောနေသလိုပင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိဆဲ။ ထိုခဏတွင် အိမ်လွမ်းစိတ်က လှိုက်ခနဲ ရင်ဝ၌ တစ်ဆိုကာ မျက်ကည်က ချက်ချင်းဝိုင်းလာသည် ။ မနေ့ကအထိ မိဘတွေရဲ့ မျက်စိအောက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကလေးပဲ ထင်မှတ်နေခဲ့သေးတာ မဟုတ်လား။ အခုတော့ဖြင့် သူစိမ်းတွေအလယ်မှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေကများ စောင့်ကြိုနေမလဲ။ ရန်ကုန်သည် အန္တရာယ်များလွန်းသည် ။ လုံခြုံမှုမှ ရှိပါရဲ့ လား။ အို . . . ဒါပေမဲ့ တစ်ရွာမကောင်း၊ သူကောင်းမဖြစ် ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ချမ်းသာကြီးပွားချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ရဲရင့် စွန့်စားရမည်ပင်။

"မိကာ . . . နင် အိမ်လွမ်းနေပြီလား"

ဘေးချင်းက ပ် မှာ ထိုင်နေသော မြရတုက လှည့်ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောသည် ။

"အေး . . . ငါငိုချင်လို့ ဟ"

"မငိုနဲ့ ဟာ၊ ငါလည်း ငိုချင်တာပဲ။ ဒါစိန်ခေါ်မှုပဲဟာ။ ရွာမှာ နေရင် ဒီလိုပဲ ဝေလေလေနဲ့ ငါတို့ ဘဝ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မှ မဟုတ်တာ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစားနဲ့ ဝေလေလေ ဖြစ်နေမှာ ။ အခုလို စွန့်စားမှ ငါတို့ ဘဝ လူရာဝင်ပြီး ပြောင်းလဲမှာ ပေါ့ဟဲ့။ အမေတို့ ကို မမနီလိုပဲ ရွာပြန်ပြန် လာပြီး ပိုက်ဆံတွေ ပေးချင်တယ်ဟာ။ မမနီကိုကြည့် . . . ဘယ်လောက် အားကျဖို့ ကောင်းသလဲ"

"ငါက ဖြစ်နိုင်ရင်လေ ဖြူးတီးဆလွန်းမှာ အလုပ်မဝင်ချင်ဘူးဟ"

"ဘာ . . . နင်က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ . . . လာပြန်ပြီ ကောင်မ"

မြရတု အသံက အနည်းငယ်ကျယ်သဖြင့် သူမက မျက်စောင်းထိုးမိ

သည်။

"ငါလား... ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ချင်တာလေ... ဟီးဟီး... ငါ တကယ်ပြောတာ။ ငါ ရုပ်ရှင်တွေ ဘယ်လောက်ရူးမှန်း နင်တို့ အသိဆုံးပဲလေ"

"နင်က ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ နင့်ရုပ်က မင်းသမီးရုပ်တော့ ထွက်သား...
။ နင့်မျက်လုံးတွေက အလှဆုံးပဲ သိလား"

"အေးလေ... အဲဒါ ငါသိသားပဲ...။ ငါ့နှုတ်ခမ်းလေးရော မလှဘူးလား"

"အမယ်လေး လှပဲ့ အရူးမရဲ့...။ ငါ သိပါတယ်နော် ကောင်မစုတ်။ နင် မင်းသမီး ဖြစ်ချင်တာ နင့်အသည်းနဲ့ တွဲချင်တာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား"

"အဓိက,က အဲဒါပဲပေါ့။ သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ အပြင်မှာ အရှင်လတ်လတ် မြင်ဖူးချင်တယ်။ စကားတွေပြောချင်တယ်။ ကြည့်စမ်း...။ သူ့အကြောင်းပြောတာနဲ့ ရင်တွေခုန် လာပြီ..."

"xxx"

မြရတုက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ကာဆဲပြီး တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားလေသည်။ သူမ မျက်လုံးများကို မှီတဲလိုက်မိစဉ် အာရုံတွေ အစဉ်အမြဲ စွဲနစ်ထင်းကျန်သော ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝီရိယ၏ ညှို့မျက်ဝန်း နှင့်ရုပ်လွှာတို့ က ထင်းလင်းစွာ ပေါ်လာခဲ့သည်။ နေပါဦး... ဘယ်အရွယ်ကတည်းက သူ့ကိုစွဲလမ်း ခဲ့တာပါလိမ့်။ အရူးအမူးလေ။ မှတ်မိသလောက်တော့ သူမ အသက်ရှစ်နှစ်သမီး အရွယ်လောက် ကတည်းက သူက နာမည်ကြီးနေခဲ့ပြီ။ နှုတ်ခမ်းနီအပျိုမတို့ ရဲ့ အသည်းစွဲ မင်းသားတစ်ယောက်မို့ သူမလည်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် ကြိုက်သည် ပင်။ သူ သရုပ်ဆောင်သမျှသော

ကားတွေကို အလွတ်ရ မတတ် စိတ်ထဲမှာ စွဲခဲ့သည် ။ သရုပ်ဆောင်ပညာကို မှော်အတတ်ကျွမ်းကျင်သူလို ကျရာဇာတ်ရုပ်ကို မူလမင်းသားရုပ်ပျောက်အောင် စရိုက်ပီပြင်လွန်းအောင် သရုပ်ဆောင်ကောင်းလွန်းသောသူ့ကို သူမအိပ်မက်တွေထဲအထိ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မက်ယူရသည့်အထိပင်။ တခြားဘယ်မင်းသားတွေပဲ အသစ် ပေါ်လာ ပေါ်လာ သူမှ သူပင် အစွဲမလျော့နိုင်ခဲ့ပါ . . . ။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ သူ့ကိုချစ်ခင် စွဲလမ်းစိတ်က တိုး၍ သာ လာခဲ့မိသည် ။ သူ့ကို သိပ်ချစ်သည် ။ သူမ၏ ရန်ကုန်အိပ်မက်ထဲမှာ သူနှင့်တွေ့ဆုံဖို့ ကလည်း အရေးကြီးသော အချက်တစ်ချက်အဖြစ် ပါဝင်သည် ကို သူမကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သေချာမသိနိုင်ပေ။ ကားကြီးသည် တရိပ်ရိပ် ခရီးဆက်ဆဲ။ ရန်ကုန်သည် မဝေးလှတော့ချေ။ ရန်ကုန်ရေ . . . ကျွန်မတို့ ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ကြုံဆိုမှာ လားဟင်။

အခန်းကလေးက ကျဉ်းသော်လည်း ရွာက တဲကလေးထက်စာလျှင် တော့ အများကြီး သာသည် ပင်။ တိုက်ခန်းကလေးမှာ အခန်းလေးတွေ ထပ်ဖွဲ့ပေးထားပြီး သုံးယောက်တစ်ခန်း နေရပါသည်။ မီးဖိုချောင်၊ ရေ ချိုးခန်း အိမ်သာကတော့ မျှ၍ သုံးစွဲရသည်။ ကွပ်ပျစ်ကလေးတွေ သုံး လုံးခင်းပေးထားရာ မိကာက နံရံနှင့်ကပ်လျက် ထောင့်စွန်းခုတ်ကို ဦး လိုက်ပါသည်။ အဝတ်အစားရယ်လို့ များများ စားစား မပါသဖြင့် ခုတ်င် ခြေရင်းမှာ လေးထောင့်ကွက်ကလေးတွေ ပါသော ဖျင်ကြမ်းအိတ်က လေးကို ချလိုက်သည်။ ခရီးရှည်ကြီး ကားစီးလာရသဖြင့် မူးဝေနှမ်းလျ ကာ နေမကောင်းသော်လည်း ပါလာခဲ့သမျှ မင်းသား ဝီရိယ၏ ပိုစတာ တွေ၊ ဂျာနယ်မျက်နှာဖုံးတွေ၊ ညှပ်ထားဖြတ်ထားသမျှသောပုံတွေကို နံရံ ပတ်ပတ်လည်မှာ တစ်ခုလုံး ပြည့်သွားအောင် စိတ်ပါလက်ပါ ကပ်လိုက် သည်။ ဝီရိယ ဝန်းရံထားသော ကမ္ဘာကလေးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွား သလို ခံစားရချိန်မှာ မိကာ၏ နှုတ်ခမ်းထက်ဝယ် အပြုံးကလေးခိုတွယ် လျက်။ ချစ်လိုက်တာ မင်းသားရယ်။ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုပဲ သိ လား။ မိဒါက မူးနောက်ရီဝေနေကာ အလယ်ခုတ်င်ပေါ်မှာ ကွေးကွေးက လေး အိပ်ပျော်နေသည်။ မြရတု ကတော့ စပ်စပ်စုစုနိုင်ကာ အဆောင်ဝ န်းကျင် တစ်ဝိုက်ကို လေ့လာစူးစမ်းဖို့ မမနီနှင့်လိုက်ပါသွားပြီ။

"မိကာ . . ."

ခပ်သွဲသွဲအော်သံကလေးနှင့်အတူ မိဒါက အိပ်နေရာမှ ငေါက်ခနဲ ထ
လိုက်ကာ ဝေါ့ခနဲ ထိုးအန်ပစ် လိုက်လေသည်။ ။ မိကာသည် စိုးရိမ်စိတ်
နှင့်အတူ မိဒါဆီ လှစ်ခနဲရောက်သွားချိန်တွင် မိဒါက တဟီးဟီး ရှိုက်ငင်
ငိုကြွေးတော့၏။

"မိဒါရယ် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟယ်။ နေမကောင်းလို့ ငိုတာလား၊ အိမ်လွှမ်းလို့ လား။"

မိကာသည် မိဒါ၏ ကိုယ်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားမိရင်း သူနဲ့ အတူ ကိုယ်ပါ ငိုချင်လာပါသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် အိမ်နှင့်အဝေးကြီး နေရာအသစ်တစ်ခုဆီ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ဖို့ အတွက် ထွက်လာ ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အားငယ်စိုးရွံ့စိတ်သည် ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့အပြားမှာ အမြှေးပါးကလေးတွေသဖွယ် ဖုံးအုပ်လွှမ်းခြုံ ထားခဲ့သည်။ ။

"အင်း... မူးလည်း မူးတယ်။ အိမ်လည်း လွမ်းတယ်။ ငါ ငိုချင်လိုက်တာဟယ်။ အမေ ခုလောက်ဆို ငိုနေပြီလား မသိဘူး။"

ငိုသံတို့ ရောစွက်နေသော မိဒါ၏ အသံသည် မိကာ နှလုံးသားကို ဆုတ်ညှစ်ပစ်လိုက်သည် နှင့် နာကျင်ဆို့နစ်စေပါသည်။ ။ တကယ်တော့ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆိုသည် မှာ ကလေးမဟုတ်တော့ သော်လည်း လူကြီးလည်း မဖြစ်သေးဘူးမှ လား။

"မိဒါရယ် . . . ။ ငါလည်း ငိုချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ စွန့်စားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလေဟယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ကြောင်းပြန်မလှည့်ကြေးနော်။ မအောင်မြင်တဲ့ ဘဝနဲ့ တော့ ငါ ရွာမပြန် ချင်ဘူး။ ငါတို့ ဘဝက ခက်ခဲမှာ ပဲ။ ခက်ခဲလေ ပိုပြီးသန့်စွမ်းဖို့ လိုတယ်လေ။ နှင် စိတ်မပျော့ညံ့

ရဘူး၊ ကြားလား မိဒါ . . . ၊ ငါတို့ သုံးယောက် တစ်ခုခုတွေ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားရမှာ ပဲ။ နင်က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ . . . ပြော "

မိကာက မိဒါ၏ ဆံမျှင်ကလေးတွေကို ညင်ညင်သာသာသပ်ပေးရင်း သူ စိတ်ပြောင်းအောင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည် ။ ချဉ်စုပ်စုပ် အန်ဖတ် စော်တွေ နံနေသည့် မှိုင်းညိုသော သူ့မျက်နှာကလေး သည် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လင်းလာကာ မျက်လုံးကလေးတွေ တောက်ပအသက်ဝင်လာ သလိုပင်။

"ငါလား . . . အလှပြင်ဆိုင်ကြီးတစ်ခု ကိုယ်ပိုင်ဖွင့်ချင်တာ။ ငါက သူ ဌေးဖြစ်ချင်တာဟဲ့။ သူများ ခိုင်းတာ ခံရတဲ့ အလုပ်သမားဘဝနဲ့ မနေချင် ဘူး၊ အလုပ်သမားတွေကိုအုပ်ချုပ်ပြီး ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်ချင်တာ "

"အေးလေ။ နင်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့။ လောကမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ဘာမှ မရှိဘူး ဆရာ။ မဖြစ်သေးတာပဲရှိတယ်။ အချိန်ပဲလိုတယ်။ အခု နင် ဘာမှ မဖြစ်သေးပေမယ့် နောက်လေး, ငါး,ဆယ်နှစ်ကြာရင် န င်ဖြစ်ချင်တဲ့ ဗြူးတီးဆလွန်း ပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ဘ ယ်သူပြောမလဲ"

သဒ္ဓါ၏ နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးကလေးတစ်စ ဖူးပွင့်၍ လာလေသည် ။ မျက်ရည်စများကို လက်ဖြင့်ပွတ်သုတ်လိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ သူမတွင် အိမ်လွမ်းစိတ် ပြေပျောက်လေပြီ။ ဘဝ၏ လှပဖမ်းစားသော ညှို့ငင်ဖြားယောင်းသော အိပ်မက်ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်တော့မ ည့် ပူနှယ်။

"နံလိုက်တာဟယ် . . . နင့်ဆီက။ သွား သွား . . . ရေချိုးပစ်လိုက် . . . ကုံကော်ဝတ်ဆံ သနပ်ခါးလေးလိမ်း"

"နင်ကရော . . ."

"ငါ မချိုးချင်သေးပါဘူး ခဏလှဲဦးမယ်"

ပျို့လင်္ကာသည် ခုတင်ပေါ်သို့ လဲချလိုက်သည်။ ။ ပြီးလျှင် နံရံပေါ်ရှိ မျက်နှာချောချော ကလေးဆီ ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ သူ့ပုံရိပ်သည် မိကာ၏ နှလုံးသားထဲသို့ တရွေ့ရွေ့စိမ့်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ကျောက်သားနံရံတွင် ထွင်းထုထားသလိုမျိုး ပျို့လင်္ကာ၏ နှလုံးသားတွင် ထိုမျက်နှာ တစ်ခုသည် စွဲမြဲနစ်ဝင်လျက်ရှိလေသည်။ ။ ဘဝတွင် အဖေပြီးလျှင် အစွဲလမ်းရဆုံး၊ အမြတ်နိုးရဆုံး သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုလျှင် သူ့ကိုပဲ ညွှန်းပြရလိမ့်မယ်။ သူသည် မိကာ၏ အချစ်ဦးယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ ဖူးသစ်နုမျစ်သော အပျိုစင်နှလုံးသားနုနုကလေးကို အစဉ်အမြဲ လွမ်းမိုးသိမ်းပိုက်ထားနိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ။

ခဏကြာလျှင်တော့ အခန်းထဲသို့ တက်ကြွထက်သန်မှုအပြည့်ဖြင့် ပြန်ရောက်လာသော မြရတုနှင့် မမနီတို့ ၏ အသံစာတွေကြောင့် မိကာ အတွေးတွေ တစ်စစီ လွင့်ပျံ့ကုန်တော့သည်။ ။

"မိကာ . . . ထ . . . ထ အိပ်မနေနဲ့။ ဝရန်တာကနေ ထွက်ကြည့်ရင် မြင်ကွင်းအစုံပဲဆရာ။ မုန့်သည် တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ကားတွေမျိုးစုံ လူတွေရောင်စုံ။ ငါတို့ နေတာ အပေါ်ဆုံး လွှာလေ၊ အောက်ဆုံးနှစ်ထပ်မှာ ဗြူးတီးဆလွန်းရှိတာ ခုနက နင်တွေ့ခဲ့တယ်မှ လား။ ငါတို့ က အဲဒီဆိုင်မှာ ပဲ အလုပ်သင် သင်တန်းစ၊ ရမှာ တဲ့။ မမနီက ငါတို့ရဲ့ ဆရာမကြီး။ ငါတို့ ကို အုပ်ချုပ်မှာ တဲ့။ ငါတို့ အရွယ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းကောင်မလေးတွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့တယ်။ နယ်ကလာတဲ့ သူတွေကိုပဲ အဆောင်ပေးတာတဲ့ သိလား။ တချို့ အရမ်းကျွမ်းကျင်ပြီး၊ ဆက်ဆံရေး

ကောင်းတဲ့ လူတွေ၊ ဧည့်သည် တွေ စိတ်တိုင်းကျလို့ ပေါ်ပြူလာဖြစ်တဲ့ သူတွေကျ မြို့ထဲက Shopping Mall ကြီးတွေမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်ခွဲတွေ မှာ သွားလုပ်ရတယ်တဲ့ ။ မြေညီထပ်နဲ့ ပထမထပ် နှစ်ဆိုင်စလုံးမှာ လည်း လူတွေစည်ကားလို့ ပဲတော့ . . ."

မြရတုမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွလို့ နေသည် ။ ဝိုင်းစက်ရွန်းလက်သော မျက်လုံးကလေးတွေမှာ တောက်ပထက်သန်မှုဖြင့် တလက်လက် ရွန်းမြလို့ နေသည် ။

"ဘော့(စ်)က ညကျမှ နင်တို့ သုံးယောက်နဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်။ အခု သူ ဧည့်သည် တွေနဲ့ မအားဘူး။ နင်တို့ ခဏနားကြဦးလေ။ ဒီအိမ်မှာ မိန်းကလေးချည်း အစိတ်ကျော်ရှိတယ်။ ထမင်းဟင်းချက်တာနဲ့ အိမ်သန့်ရှင်းရေးကို အလှည့်ကျ တာဝန်ခွဲပြီး လုပ်ရတယ်။ ဒါတွေ နောက်တော့ ရှင်းပြမယ်ဟယ်၊ ငါလည်း မောလို့ နားလိုက်ဦးမယ်။ အလုပ်သမားတွေ လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းစာရွက်တွေ ဝေပေးမယ်။ ကိုယ့်ခေါင်းရင်းမှာ ကပ်ထားပေါ့ . . . ။ ငါလည်း ရှိမှာ ပါ။ နင်တို့ မသိတာရှိရင် ငါ့ကိုမေးပေါ့။ ဘော့စ်က စည်းကမ်းတော့ တင်းကျပ်တယ်နော်။ သဘောတော့ ကောင်းပါတယ်။ သူ့အလုပ်အပေါ် စေတနာထားရင် အလုပ်ကြိုးစားရင် သူက ချီးမြှောက်တယ်။ အရေးလည်း ပေးတယ်။ နင်တို့ ကြိုးစားပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . . ။ သဒ္ဓါရော ဘယ်ရောက် သွားတုန်း"

"စောစောကအန်လို့ ရေသွားချိုးတယ် မမနီ"

"အေး အေး . . . ငါ့အခန်းက ခေါင်းရင်းဘက် ဝရန်တာနဲ့ အနီးဆုံး အခန်းနော်၊ မိတု သိတယ်။ တစ်ခုခုလိုရင် လာ ခေါက်ချည် . . . ဟုတ်လား . . ."

"ဟုတ် . . . မမနီ"

မမနီ ထွက်သွားလျှင် မိကာနှင့် မြရတုသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ လေသည်။

"မိ ကာ . . . ငါ့ရင်ကိုစမ်းကြည့်စမ်း။ ရင်တွေ ခုန်နေတယ် သိလား။"

မြရတုက မိကာ၏ လက်ကလေးကိုဆွဲယူပြီး သူ့ရင်ဘတ်တွင် ကပ်ထားလိုက်သည်။ တဒုတ်ဒုတ် လှုပ်ခုန်နေသော နှလုံးခုန်သံသည် လိုအပ်တာထက် ပိုမြန်နေသလိုပင် ထင်မှတ်ရ ပေသည်။

"ငါလေ အရမ်းချမ်းသာချင်တယ် သိလား။ အခု အခွင့်အရေးတစ်ခုရပြီ။ အလုပ် လုပ်ရတော့ မယ်။ လူအသစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်တွေနဲ့ ငါတို့ ဆက်ဆံရတော့မယ်။ ဒီဝန်းကျင်မှာ ငါတို့ ဝင်ဆံ့နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာ ပဲ။ နင် ကြားဖူးတယ်မှ လား၊ ရောမရောက်ရင် ရောမလိုကျင့်ရမယ် ဆိုတာလေ။ ငါကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် အလိုက်သင့်ကလေး ပြောင်းလဲ ရမှာ ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကိုလွှမ်းတာက လွဲရင် ငါတော့ ပျော်တယ် သိလား။ နင်ရော မိကာ"

"ပျော်ပါတယ် မိတုရယ် . . . ။ ငါ့အိပ်မက်ကလေးရှိတဲ့ အရပ်ဆီ ခြေချခွင့်ရတာပဲဥစ္စာ . . . ။ မပျော်ဘဲ ရှိပါ့မလား။"

မိကာက နံရံကို မျက်စတစ်ချက်ပစ်လိုက်ပြီး ပြုံး၍ ပြောလိုက်လျှင်တော့ မြရတုဆီက အမြင်ကတ်သော မျက်စောင်းတစ်စင်း လွင့်ပျံ့ လာလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ထဘီရင်လျားဖြင့် မိဒါ တစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာပါသည်။ မျက်နှာကလေးက ရေစက်တို့ သီးလျက် လန်းလန်းဆန်းဆန်း။

